

A FOLYÓ tánca lassú és vontatott,
mint torkodon rekedt régi káromkodás.
Megromlanak szádban a mondatok,
olyan görcsösen kívánod a feloldozást.
Ahogy felfakad egy megdagadt zárvány,
vagy az égre feszül a gyűrött szivárvány,
olyan kényszeresen hajszolod, keresed
a folyó tükrében az arcot és a sebeket,
akinek színére elváltozhatnál, de csak élő vizek
ringó felszínén tűnik fel egy-egy pillanatra.
Így pillantasz a mélyből magadra,
és áttűnődsz mindenben,
ami a tükrödön tempósan rajzik át,
így nyúlsz a kezekért, amik képedet
a víz hideg bőrére rajzolták.

66 **A SZEM FEHÉR** mezején jársz. Vaktérképen
lázasan keresed a felpirosló rózsás ösvényeket.
Ami innen tovább vezet, a szemfehérjén túl van,
az írisz közepén, egy fekete lyukban.
Éjjelek bennszorult maradványai köré nőtt a tested.
Ami benned nappali, azt összenyálazta a nyelv.
Ami szárazon maradt, összezsugorodik a fényre.
A szem sötétben talál önmagára. Ilyenkor személytelen.

